

PRVNÍ KNIHA TRILOGIE „KOUŘ“
KOUŘ A STÍNY

A close-up photograph of a man's upper body. He is wearing a grey tank top. His chest and shoulder are visible, and there is a reflection of a city street at night on his chest. The lighting is dramatic, with a strong light source from the left creating a lens flare effect. The background is dark and blurry, suggesting an urban environment.

TANYA
HUFFOVÁ

VOLNÉ POKRAČOVÁNÍ CYKLU

BLOOD TIES

BROKILON

Tanya Huff

SMOKE & SHADOWS

Copyright © 2004 by Tanya Huff

Translation © 2012 by Pavel Musiol

Cover © 2012 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2012 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-106-1 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7456-107-8 (PDF)

ISBN 978-80-7456-108-5 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7456-109-2 (ePub)

ISBN 978-80-7456-110-8 (mobi)

Tanya Huffová

Kouř a stíny

Trilogie „Kouř“
kniha první

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2012

Tanya Huffová **v nakladatelství Brokilon**

Cyklus Krevní pouta

Cena krve

Stopy krve

Linie krve

Spojení krve

Dluh krve

Krevní banka (povídky)

Trilogie Kouř

Kouř a stíny

*Kouř a zrcadla **

*Kouř a prach **

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz

Věnováno Karen Laheyové, protože než jsem potkala ji, nikdy mi nedošlo, že knihy píše „lidé“. (Odkud jsem si myslela, že se asi berou, to vážně netuším.) V zásadě je to Karen, kdo je zodpovědný za to, že jsem se stala spisovatelkou, takže pokud se vám moje knihy líbí, měli byste poděkovat právě jí. Děkuji ti, Karen.

Chtěla bych poděkovat Blanche McDermaidové a tvůrcům Nero Wolfe Mysteries ze společnosti A&E Network, kteří mi velkoryse umožnili, abych se jim potloukala mezi kulisami. Zvláště ráda bych poděkovala Mattovi a PJ, dvěma osobním asistentům, kteří prokázali nebetyčnou trpělivost a plné dva dny vydrželi odpovídat na mé hloupé otázky. Za vše, co se mi podařilo napsat správně, vděčím jim. Veškeré chyby jsou jen mé vlastní.

1

Sklonil se, shrnul si z tváře pramen rudozlatých vlasů, upřeně se zadíval příkrčené mladé ženě do očí a usmál se, až se v sardonské křivce jeho úst zaleskly příliš bílé zuby.

„Není důvod ke strachu,“ řekl jí a v jeho hlase se rovnou měrou snoubila útěcha i hrozba. „Máš mé slovo, že se ti nic nestane, pokud – a před tím jsem tě výslovně varoval – pokud přede mnou něco netajíš, Melisso.“

Její plný dolní ret se roztřásl a prsty sevřely okraj parkové lavičky. „Přísahám, že jsem ti řekla všechno, co vím!“

„To doufám.“ Naklonil se blíž a usmál se na roztřesenou ženu ještě více široce. „To opravdu doufám.“

„Stop! Masone, ta holka se nejmenuje Melissa. Je to Catherine.“

Mason Reed, hvězda *Nejtemnější noci*, se narovnal, zatímco zpoza monitorů vyšel režisér. „Catherine?“

„Přesně tak.“

„Proč na tom tak záleží, Petře? Na konci téhle epizody bude stejně po ní.“

Herečka, stojící mimo Masonovo zorné pole, obrátila oči v sloup.

„Záleží na tom, protože všichni ostatní jí říkají Catherine,“ odpověděl mu klidným hlasem Petr a přemítal – nikoliv poprvé – proč klukům z technického trvá tak dlouho přijít s realistickými herci generovanými počítačem. Nebo, vzato z druhé strany, proč trvá tak dlouho genetikům odstranit ego hercům, které měli k dispozici. Dlouhá léta cviku ho naučila nedat nic z toho najevo. „Záleží na tom, protože ji jako Catherine oslovil Raymond Dark, když s ní naposledy mluvil. A záleží na tom, protože je to její jméno, a když ji najednou začneme oslovovat jinak, zmateme diváky. Sjedeme to ještě jednou a pak uděláme details.“

„Co bylo špatného na posledním záběru?“ kňoural dál Mason, šťouraje se v levém tesáku. „*Mně se líbil.*“

„Sorgemu se nějak nezamlouvaly stíny.“

„Ony se změnilly?“

„Zjevně. Říká, že kvůli nim vypadáš *sinavý*.“

Mason se otočil k prvnímu kameramanovi, který byl zabrán do rozhovoru s hlavním osvětlovačem a zcela ho ignoroval. Z hercova výrazu bylo zřejmé, že jeho nikdo ignorovat nebude. „Špinavý?“

„Ne špinavý, *sinavý*,“ vysvětlil mu Petr zcela neutrálním tónem a s naprosto klidným výrazem ve tváři. Na Masonovy záchvaty vztahovačného egocentrismu teď opravdu neměli čas. „Znamená to víceméně totéž co děsivě bledý.“

„Vždyť hraju upíra, kristepane! Já přece mám vypadat děsivě bledý.“

„Máš vypadat nemrtvě a sexy. To je rozdíl.“ Petr ještě věnoval své hvězdě uklidňující úsměv a vrátil se k režisérské židli. „No tak, Masone, vždyť přece víš, co se dámám líbí.“

Ta jeho odmlka, když se nad ní zamyslel, by měla být ve scénáři. Přesně tak. „Ano, to vím. Nebo ne?“

Zatímco se viditelně ukonejšný herec vrátil na své místo na

lavičce v parku, Petr vzdal díky všem božstvům, která ho právě poslouchala, usadil se za monitory a zařval: „Tony!“

Když okolním hlukem pronikl zvuk jeho jména, mladík stojící těsně vedle kulis sebou trhl. Obešel dvacetilitrovou nádobu s umělou krví a spěchal k režisérovi, opatrně přitom našlapuje mezi spleť kabelů prolétajících se na podlaze jako těla hadů.

„Leeho nebudeme potřebovat dřív než po obědě.“ Petr roztrhl obal müsli tyčinky s takovou silou, až se mu tyčinka samotná vysmekla z rukou, odrazila se mu od stehna, a než ji Tony zachytil, byla na dobré cestě spadnout na podlahu. „Děkuji. Už je tady?“

„Ještě ne.“

„To je, do prdele, úžasné.“ První zuřivé zakousnutí. „Řekni někomu, ať mu zavolá na mobil a zjistí, kde k čertu vězí.“

„Mají mu říct, že ho nebudete potřebovat dřív než po obědě?“

„Ať mu připomenou, že podle vývěsky měl nejpozději od 11:00 sedět v maskárně. Tino, měla tamta ženská ve scéně šestnáct tuhle barvu laku na nehty? Vypadá, jako by si namočila prsty do krve.“

Skriptka zvedla oči od poškrtených listů papíru. „Ano.“ Podívala se Petrovi přes rameno a kývnutím hlavy naznačila Tonymu, že má jít. „Myslím, že o to, aby to vypadalo, jako že si je smočila v krvi, jim právě šlo.“

Tony věnoval Tině letmý vděčný pohled – nebylo vždy snadné poznat, kdy Petrovy náhlé změny tématu znamenaly, že dotyčný může jít – a zamířil do kanceláře. Na okraji parku ho zastavil přidružený výkřik herečky představující Catherine.

Zdálo se, že se Mason dostal do hravé nálady a zkouší si zuby.

Zatímco hlavní osvětlovač se svým týmem upravoval dva z reflektorů, roztančily se na zadní stěně kulis stíny, které samy o sobě vypadaly když ne strašidelně, tak přinejmenším podivně. Vytvářely tvary vzpírající se popisu, přesouvaly se sem a tam prazvláštními hadovitými pohyby, přičemž se jejich okraje překrývaly tak, jak to obyčejné stíny nedělaly.

Ale tohle je televize, připomněl si Tony, když vyšel z parku, prošel kanceláří Raymonda Darka a kolem obrovské mahagonové rakve spěchal dál do kanceláře produkce. Tady *není normální nic*.

Studio, kde CB Productions natáčela *Nejtemnější noc*, bývalo v minulém životě skladištěm a z větší části tak stále vypadalo. Chester Bane, tvůrce a výkonný producent *Nejtemnější noci*, stejně jako půl tuctu dalších ještě méně úspěšných seriálů určených pro syndikované vysílání, oficiálně prohlásil, že odmítá utrácet peníze, které divák neuvidí na obrazovce. Další jeho výroky mimo záznam se nesly víceméně v tomto smyslu: „Nehodlám utratit už ani jediný cent, dokud neuvidím, jak se mi začíná vracet zpátky to, co jsem do toho už kurva vrazil!“ Jelikož šéf CB Productions znal pouze jednu úroveň hlasitosti, a ve srovnání s ní byl mixér puštěný na plné obrátky jen tiše ševelícím vánkem, tak pokud řekl, že je něco *mimo záznam*, bylo v zásadě výsledkem to, že si přestali dělat poznámky všichni novináři v okruhu dvou kilometrů.

Když Tony vyšel ze zvukového studia, prodral se mezi věšáky s kostýmy – což představovalo řešení, jímž se kostymérna vyrovnala s problémem spočívajícím v kanceláři o velikosti pětkrát tři metry a neexistenci skladovacího prostoru. Vzhledem k věčnému nedostatku místa ho vždy naprosto fascinovala skutečnost, že velká část kostýmů visících podél obou stěn chodby patřila k těm, které se při natáčení ještě nikdy nepoužily. Samozřejmě, vypomáhal u druhého týmu tak často, že ve studiu netrávil ani zdaleka veškerý svůj čas, ale z nějakého důvodu pochyboval, že by mohl zapomenout na modrou taftovou plesovou róbu velikosti XL s obrovskými lodičkami na jehlových podpatcích stejné barvy. Rozličné uniformy z 2. světové války se použily při natáčení vzpomínkové sekvence v předminulém dílu, ale skutečně neměl tušení, kdy a jestli vůbec někdy se v seriálu objevil půltucet uniforem soukromé školy. A co se týkalo gorilí masky, nad tou mu zůstával rozum stát.

Možná že po několika dalších seriálech bylo v plánu zaměřit se na zcela jiné publikum.

U tohoto pracoval na pozici asistenta produkce od samého počátku – celkem třináct z dvaadvaceti epizod, a to kolovaly drby, že se bude natáčet druhá série. V oblasti Vancouveru nebyla o práci u filmu nouze – natáčela se zde polovina seriálů běžících na televizních kanálech v USA – a nebylo pochyb o tom, že lidi nabírala i prestižnější studia, ale *Nejtemnější noc* vzbudila jeho zvědavost, a jakmile tu práci jednou vzal, zjistil, že nedokáže odejít. A to přesto, že – jak jednou řekl Henrymu – byly dny, kdy připomínala spíše vlakovou katastrofu.

„*Ti nemají o upírech ani páru,*“ stěžoval si po prvním dni v nové práci.

Henry se tenkrát jen usmál – mezi jeho andělskými rty se zaleskly příliš bílé zuby – a řekl: „*To je dobře.*“

Henry Fitzroy, spisovatel poměrně úspěšných románů pro ženy, přijal Tonyho Fostera, tehdy devatenáctiletého kluka z ulice, do svého domova, lože i srdce. Přestěhoval ho z Toronta do Vancouveru. Vyhecoval ho, aby dokončil střední školu, a poskytl mu stálé zázemí a podporu, když přes den pracoval ve videopůjčovně a večer studoval Vancouverskou filmovou školu.

A i když Henry Fitzroy, nemanželský syn Jindřicha VIII., svého času vévoda z Richmondu a Somersetu, nakonec dovolil Tonymu, aby ho opustil a začal žít život, který mu upírova ochrana umožnila, odmítl s ním přerušit veškeré kontakty – a trval na tom, že zůstanou přáteli. Tony si nebyl jistý, jestli to bude fungovat, celá ta záležitost kolem Prince lidí činila Henryho děsivě majetnickým vůči těm, které považoval za své, ale jakkoli nerovný jejich vztah dříve byl, ukázalo se, že přátelství, jež na jeho základě vybudovali, bylo pevné.

Henry Fitzroy, upír, Noční tulák, patřící ke krvežíznivým nemrtvým již nějakých čtyři sta padesát let, se nemohl rozhodnout, jestli se cítí *Nejtemnější nocí* pobaven, či zhnusen.

„A zdá se, že o detektivce toho vědí ještě méně než o upírech.“

„Jo, je to koneckonců jen seriál pro syndikované vysílání...“

Tony velmi brzy zjistil, že o názor asistenta produkce nikdo nestojí, takže to po několika neúspěšných pokusech vzdal, podřídil se nevyhnutelným klišé a zaměřil se na to, aby se stal nepostradatelným.

Což představovalo další důvod, proč u CB Productions zůstal. Chester Bane byl notoricky známý tím, že do technické podpory najímal tak málo lidí, kolik mu u odborů ještě prošlo, důsledkem čehož jeho asistenti nakonec zaskakovali i za širokou škálu poměrně nezvyklých profesí. To sice vyústilo ve vyšší fluktuaci asistentů, než bylo běžné, ale Tony usoudil, že takto za třináct epizod pochytil víc, než by se kdekoliv jinde naučil za třináct sérií. Jistě, existovaly i věci, které by se raději nenaučil vůbec, ale poté co strávil dospívání na ulici – nemluvě o nesdělitelných zkušenostech s démony, mumii, zombii a duchy – měl vyšší toleranci vůči nepříjemnostem než vyhublé blondáté absolventky Univerzity Britské Kolumbie ze západního Vancouveru, pro které bylo pod jejich důstojnost vylévat zvratky ze šuplíků v kanceláři Raymonda Darka. Doufal, že se teď ve funkci technické podpory fekálního vozu při natáčení exteriérových scén seriálu Smallville cítí šťastnější.

Šatny se nacházely hned za maskérnou umístěnou přímo za toaletami. Tony si řekl, že se podívá nejdříve tam pro případ, že by Lee dorazil, zatímco on byl na scéně. Když míjel dámské záchodky, přilepil odchlíplý roh nápisu pokrývající horní polovinu dveří a v duchu si poznamenal, že musí uměleckému oddělení připomenout, že potřebují nový. Mělo tam být napsáno „NESPLACHUJTE, POKUD SVÍTÍ ČERVENÉ SVĚTLO – JEDOU KAMERY“, ale někdo ho upravil tak, aby na něm stálo „NEŠUKEJTE, POKUD SVÍTÍ ČERVENÉ SVĚTLO“. Šukání po pravdě nepředstavovalo problém, ale zavzdušněné trubky při splachování řinčely a zvukařka vyhrožovala, že dalšího, kdo jí rozhodí úroveň hlasitosti, zaškrtní.

Strčil hlavu do maskéry a rozhlédl se.

„Lee?“ Everett si palcem prohrábl šedivějící linku úzkého knírku a zpoza brýlí na Tonyho krátkozrace zamžoural. „Toho jsem neviděl, ale jsem si skoro jistý, že jsem ho slyšel z kanceláře. Ale ne abys mě někde citoval.“

Až bude mít někdy čas, hodlal si Tony zjistit, kdy Everetta někdo špatně citoval a čeho se to týkalo.

Když Tony cvakl vypínačem a stíny se rozprchly, zjistil, že Leeho šatna je prázdná. Zamračil se na svůj obraz v zrcadle. Netvořily stíny v rozích místnosti malá jezírka? Nedržely se tam i poté, co je mělo stropní světlo dávno rozehnat? Ale když se otočil... nic. Leeho šaty na tento den ležely na kraji pohovky, svůj gameboy zapomněl na konferenčním stolku s uraženým rohem, který sehnali v garážovém výprodeji, na podlaze se válely dva polštáře... ale nezdálo se, že by něco nebylo na svém místě. Veškeré zvláštnosti se daly vysvětlit chybějící žárovkou ve stropní lampě.

Z hlasů linoucích se z jeho vysílačky vyplývalo, že se do diskuze o osvětlení zapletli už i kameramani a problém se stíny hyzdícími mladou, leč aristokratickou tvář Raymonda Darka se zřejmě v dohledné době vyřešit nepodaří.

Když otevřel dveře do produkční kanceláře, zvonily tam právě čtyři telefony a chaos, který v ní panoval, byl možná trochu patrnější než obvykle, protože jim momentálně scházel asistent. Před týdnem ho někdo poslal pro kávu a od té doby ho nikdo neviděl. Jeho výpověď, příhodně napsaná na ubrousku z kavárny Starbucks, se jednou v noci objevila vecpaná do poštovní přihrádky.

„...chápu, proč by to mohl být problém, ale my to povolení k natáčení na ulici opravdu potřebujeme. Jo, jo.“ Rachel Chou, vedoucí kanceláře, na něj kývla, aby přišel k jejímu stolu. „Víte co? Já vás přepojím na chlápka, co se nám stará o výběr lokací. Ne, my tady naprosto chápeme, odkud jste právě přišla. Vydržte.“ Stiskla tlačítko přidržení hovoru a podala sluchátko Tonymu. „Jenom si ji vyslechni, o víc jí stejně nejde a já na to nemám

čas. Jestli se tě zeptá, jestli to opravdu musí být tahle ulice a v téhle době, řekni, že ano. Moc tě to mrzí, ale nemůžeš na tom nic změnit. Pochybuji, že tě pustí ke slovu, abys mohl říct ještě něco víc, ale pokud jo, buď okouzlující.“

Tony hleděl na sluchátko způsobem, jako by od něj mohl chytit nějakou nakažlivou nemoc. „Proč nezavolá Mattovi?“

„Zkoušela to. Nemůže se dovolat.“

Platili si externího vyhledávače lokací – kterého nebyl nikdy nikdo schopen zastihnout.

„Amy...“

„Má moc práce.“

Rachelina asistentka na druhé straně kanceláře mu pohrozila prstem a dál se věnovala přesvědčování kohosi, aby udělal něco, do čeho se mu zjevně moc nechtělo.

Povzdechl si a sevřel prsty teplý plast sluchátka – nepamatoval si, že by zdejší kancelářské telefony dostaly někdy příležitost vychladnout. „Kdo je to?“

„Rajeet Singhová z úřadu pro povolení.“ Rachel už měla na půli cesty k uchu druhé sluchátko. „Jen ji nech, ať se vymluví,“ řekla mu ještě jednou, natáhla ruku po tlačítku přidržení hovoru na svém telefonu a úsečně se ohlásila: „CB Productions.“

Tony poodešel tak daleko, jak mu to jen telefonní šňůra dovozovala, a otočil se k ní zády. „Paní Singhová? Co pro vás můžu udělat?“

„Jde o to noční natáčení, které jste si objednávali na Nábřežní ulici...“ Vše, co následovalo po tom, zaniklo v hádce linoucí se ze špuntového sluchátka vysílačky v jeho levém uchu a v provozním ruchu kanceláře. Tony si opřel tvář o okraj Rachelina stolu a udělal, co měl přikázáno – nechal ji vymluvit se. Z místa, kde seděl, viděl na vstupní dveře takřka ucpané hromadou kartónových krabic, dveře na střídačku – přecpaný brloh, o kterém jejich tři kmenoví autoři mluvili jako o svém, i když ne tam, kde to mohl Chester Bane zaslechnout – a vlastní šéfovu kancelář.

Když se trochu pootočil, měl před sebou Masonovu kancelář a za jejími otevřenými dveřmi Masonovu osobní asistentku Jennifer. Sarkastické poznámky o tom, co všechno má vlastně v popisu práce, skončily toho dne, kdy odstrčila stranou vyděšeného člena ochranky, vlastnoručně odvěkla ze scény dvě Masonovy zuřivé fanyanky a nacpala je zpátky do jejich auta značky Dodge Dart z roku 1983. Jezdila s lesbickými motorkářkami *Dykes on Bikes* na přehlídkách hrdosti a Tony si slíbil, že jednoho dne sebere odvalu a zeptá se jí na její tetování.

Vedle Masona sídlilo umělecké oddělení – jedna místnost, jeden člověk, který si přivydělával výrobou erotických pohlednic, o nichž oficiálně nikdo nic nevěděl. Pak účtárna, kuchyňka a dveře vedoucí do postprodukce. Kdesi mezi pultuctem kumbáلكů nacpaných nejrůznějším vybavením se nacházela kancelář Zeva Sera, hudebního dramaturga, ale tu se Tonymu dosud nepodařilo najít.

Za sebou a po pravé straně měl oddělení kostýmů. Přímo za jeho zády se nacházely schody vedoucí do sklepa a oddělení zvláštních efektů. Vzhledem k tomu, jak Chester Bane škuldlil každý cent, Tonyho naprosto šokovalo zjištění, že si speciální efekty dělají sami. Ještě víc ho udivilo zjištění, že Arra Pelindrová byla žena středního věku, která u CB Productions pracovala už sedm let. Pro svou vlastní bezpečnost se raději ani nepokoušel přijít na to proč.

„...takže musí to být zrovna tahle ulice a zrovna v tuhle dobu?“

Letmo pohlédl na Rachel, která podle všeho právě útočila černým fixem na štos objednávkových formulářů. „Ehm, ano.“

„Dobře. Ale uvědomte si, že vám tím prokazují velkou laskavost a chci, abyste si na to vzpomněli při volbách.“

„Při volbách...?“

„Komunální volby. Městská rada. *Nezapomeňte* jít volit. To povolení vám pošlu ještě dnes odpoledne.“

„Děkuji vám.“ Ale to už děkoval jen pípajícímu sluchátku.

Podal ho Rachel právě včas, aby mohla přijmout hovor na další lince, a když se otočil, uviděl, jak Amin stín vychází z Masonovy kanceláře.

Nebo ne.

Jeho vlastní stín se prodloužil a zase zkrátil, jak procházel kanceláří, a než došel k Amy, skoro se mu podařilo přesvědčit sama sebe, že viděl jen to, jak Amyin stín dělá totéž. Skoro. Jenže Amy stála u svého stolu prakticky bez hnutí.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se, sedla si a natáhla se po myši.

„Jo. Je mi fajn.“ Její stín se natáhl po stínu myši. Na tom nebylo nic moc divného. „Jen jsem se na chvíli zamyslel nad filmovými triky.“

„Když to říkáš... Co chceš?“

„Lee ještě nedorazil. Od jedenácti měl sedět v maskárně.“

„Vypadám snad jako jeho chůva?“

„Petr chce, abys mu zavolala.“

„Jo? A kdy? Až nebudu vědět...“ Natáhla se pro zvonící telefon. „CB Productions, vydržte, prosím... co s volným časem?“

„Jo.“

„Dobře.“ Natáhla se po složce s vizitkami. Stejně jako její stín.

„Na co tak civíš? Kouká mi koza, nebo co?“

„A proč bych měl civět právě na to?“

„Taky pravda.“ Ohlédla se přes rameno a zazubila se. „Hej, Zeve. Tony se nekouká na moje kozy.“

„Co... dobře?“

Tony se otočil právě včas, aby zahlédl, jak Zevova tvář nad krátkým porostem černých vousů zrudla, a soucitně se usmál. Když měla dobrý den, dokázala svůj neomalovaný jazyk relativně krotit.

Hudební dramaturg úsměv opětoval a vrazil si ruce do kapes u riflí, jako by náhle nevěděl, co s nimi má dělat. „Ty jsi mimo plac? Tedy, chci říct, já vím, že jsi mimo plac,“ pokračoval dál, než mohl Tony odpovědět, „jsi přece tady. Já jen... proč?“

„Petr mě poslal, abych někomu řekl, že má zavolat Leemu. Ještě tady není.“

„Ale je. Já, ehm, viděl jsem ho z Barbiny kanceláře.“

Barb Dixonová představovala celé jejich finanční oddělení.

„Co jsi u té cifršpiónky dělal?“ chtěla vědět Amy.

Zev pokrčil rameny. „Na konci měsíce se v tom vždycky topí. Někdy jí vypomáhám. S čísly to celkem umím.“

„Fakt?“ Tony právě nakukoval za krabice a číhal, jestli Lee nevejde do dveří, ale tohle ho zaujalo. „Já jsem v matice nemožný a právě se snažím dát si dohromady rozpočet. Musím si koupit auto – to zasrané dojíždění mě vážně ničí. Možná bys mohl někdy píchnout i *mně*.“

„Jasně.“ Zevovi znovu zrudly tváře, vytrhl ruku z kapsy a prohrábl si vlasy.

„Ty... ehm...“

„Já vím.“ Znovu si usadil na hlavě jarmulku a zamířil ke dveřím do postprodukce. „Kde sedím, víš, stačí, když mi cinkneš.“

To bylo alespoň to, co si Tony myslel, že řekl. Jeho slova splynula v jediný dlouhý rozpačitý zvuk. Naštěstí byl po měsících strávených se špuntovým sluchátkem v uchu vycvičený natolik, že to, co neslyšel, si dokázal domyslet. „Hej, *Zeve*?“

Hudební dramaturg se zarazil s jednou nohou na prahu.

„Ten kus, cos hrál v minulé epizodě, když jsi visel za tím oknem. Na všech těch lanech... to byl vážně odvaz.“

„Děkuji.“ Jeho stín se na poslední chvíli protáhl mezi zavírajícími se dveřmi.

Už mi z toho hrabe.

„Líbíš se mu.“

„Cože?“ Tony byl natolik zaneprázdněný úvahami o svém duševním zdraví, že mu chvíli trvalo, než mu došlo, o čem to Amy mluví. „Komu? Zevovi?“

„Jasně. Je to fajn chlap. Ale počkej, jak by sis mohl všimnout fajn chlapa, kterému se líbíš, když je tady...“ Zmlkla a ušklíbla se.

„Co?“ otázal se Tony, když se ticho už příliš táhlo.

Dveře za jeho zády se otevřely a známý sametový hlas řekl: „Páni, to byste nevěřili, jaký je tam dneska provoz! V jednu chvíli jsem málem musel slézt z motorky a vést ji po chodníku.“

Tony odpověděl na Amin sarkastický výraz polibku zdviženým prstem a otočil se.

Lee Nicholas, alias James Taylor Grant, mladší parťák Raymonda Darka, který upřímu detektivovi dělal za denního světla oči a uši, měřil metr devadesát, měl krátké černé vlasy, zelené oči, ostré rysy a druh postavy, jaký se dá získat jen prostřednictvím šťastné genetické výbavy a osobního trenéra. I když během natáčení neustále nosil všední pohodlné oblečení, teď měl na sobě černou koženou bundu, seprané rifle, kožené chrániče nohavic, motorkářské boty... a když si rozepnul bundu a odhalil černé upnuté tričko, Tony cítil, jak se mu dělá sucho v ústech.

„Hej, Lee, kolik krav zaplatilo tenhle ohoz životem?“

„Ani jedna.“ Věnoval Amy ze své výšky široký úsměv, přičemž předvedl dokonalý chrup a dolíček, který jedna z poetičtějších fanouškovských webových stránek kdysi popsala jako rošťácký. „Prožily dlouhé a naplněné hovězí životy a nakonec šťastně zemřely stářím. Kolik přistěhovaleckých dělníků muselo trpět vykořisťováním kvůli vši té bavlně?“

„Každický kvítek jsem sebrala vlastními bělostnými... CB Productions, co pro vás můžu udělat? Přepojit vás na vedlejší linku?“ Němými rty zformovala *jejda* a mávnutím odehnala Tonyho a Leeho od svého stolu.

„Koukám, že jsi mimo plac.“ Podal Tonymu helmu, dobře si vědomý toho, že ji od něj převezme a ponese mu ji. „To dnes Petr skončil dřív?“

„Ne. Ehm, později. Tedy, bude dnes končit později a po mně chtěl, abych ti vyřídil, že tě na place nebude potřebovat dřív než, však víš, než po obědě.“ Tony se slabě usmál, bylo mu jasné, jak

to zní. Tím či oním způsobem se protloukal životem sám už od čtrnácti. Viděl věci, které slovu „děsivý“ daly nový obsah. Bojoval proti silám temnot – nikoliv metaforicky, nýbrž *doslova* bojoval proti silám temnot. Tedy, pomáhal... bylo mu čtyřiaadvacet let, prokristapána! A přesto nedokázal mluvit s Leem Nicholasem, aniž by nezněl jako blábolící idiot. Slovo idiot ho vystihovalo výjimečně přesně, jelikož tenhle herec byl na ženské a měl dobře doloženou slabost pro onen druh blondýnek, které nemohl pozvat domů a představit je mámě.

Leeho matka byla velmi pohledná žena. Několikrát jej ve studiu navštívila.

Tony si náhle uvědomil, že Lee čeká, až mu odpoví na něco, co naprosto přeslechl. „Cože?“

„Říkal jsem, díky, že jsi mi vzal tu helmu. Uvidíme se na placi.“

„Jo. Jasně. Ehm, rádo se stalo.“ A oprýskané dveře šatny se Tonymu zavřely sotva centimetr před nosem.

Ani si nepamatoval, jak se dostal z produkční kanceláře.

Zamířil zpátky k místu natáčení, zatímco jeho stín ještě chvíli lelkoval před Leeho dveřmi.

„Hej, Tony, mohl bys dneska trochu vypomoct u druhého týmu?“

Tony, držící na půli cesty k ústům marcipánovou jahodu, se otočil a uviděl, jak se ke stolu s občerstvením blíží Amy a mává na něj deskami – drasticky zredukovaným rozpisem nočních prací. „Venku na Nábřežní?“

„Přesně tam. Arra bude vyhazovat do vzduchu toho bavoráka. Uděláš si chvilku přesčas a ještě uvidíš, jak symbol měšťáckých výstřelků letí do nebes. Kdo by odolal?“

„Měšťácké výstřelky?“ Ušklíbl se a začal žvýkat. „Copak takhle někdo mluví?“

„Samozřejmě. Přece já. A jestli budeš dělat drahoty, řeknu jinému asistentovi.“

Tony čekal. Vzal si z misky marcipánový banán.

„Tak dobře, Pam si řekla o tebe a šéf by mi stejně nikoho nedal, ani kdyby si neřekla. Spokojený?“ Vrazila mu desky do náručí. „Nákladáky tam budou v jedenáct, natáčí se o půlnoci, v jednu bude po všem, a jestli tomu věříš, měla bych pro tebe nějaké levné pozemky hned u vody.“

„Vedl své město nejtemnější nocí k úsvitu.“

Tony se s prudce bušícím srdcem odrazil, skočil vpřed, víceméně simultánně se otočil, a přesto dopadl na nohy. Zamračil se na stínovou postavu, která byla na okraji kruhu světla pouliční lampy stěží viditelná, dobře si vědomý toho, že ona zřetelně vidí každý detail jeho tváře. „Jdi někam, Henry! Přece se nemůžeš za člověkem takhle plížit a šeptat mu do ucha mizerně napsané scénické pokyny!“

„Promiň.“ Když Henry vstoupil do světla, jeho rudozlaté vlasy zářily a na plných rtech mu hrál úsměv.

Tenhle úsměv Tony znal. Zosobňoval postoj *Je legrace být upírem!* Což byl nejen mnohem lepší slogan než ten vyvedený na reklamních plakátech k *Nejtemnější noci*, ale také svědčil o téměř hravé náladě – tak hravé, jaké jen byla nemrtvá noční stvůra schopná. „Kde jsi zaparkoval?“

„Neboj, nikde nepřekážím.“

„Neotravovali tě policajti?“

Úsměv se lehce změnil a Henry vrazil ruce do kapes plátěného kabátu. „Jak by mohli?“

Tony vrhl letmý pohled k silnici, kde vedle hlídkového vozu postávala dvojice komisařů z burnabyjského oddělení Královské kanadské jízdni policie. „Doufám, že jsi je, však víš, neuhranul.“

„Jak bych mohl?“

„Snadno.“

„Tentokrát ne.“

„To je dobře. Protože už tak jsou dost nervózní.“ Kývl hlavou k dodávkám, a když s ním Henry srovnal krok, olízl si vyschlé rty a dodal: „Všichni jsou dost nervózní.“

„Proč?“

„Ani nevím. Noční natáčení, středně nebezpečná kaskadérina, výbuch... vyber si.“

„Ty nevěříš, že je to kvůli něčemu z toho.“

Tony pohlédl na Henryho. „To se ptáš?“

„Ne, popravdě ne.“

Než mohl pokračovat, zarazil ho Tony mávnutím ruky, zatímco sám pokračoval v chůzi a vytáhl z pouzdra na opasku vysílačku. „Jo, Pam?“ Jedním prstem si vrazil špuntové sluchátko hlouběji do ucha. „Jasně, jdu na to. Budu se muset podívat, kdy má Danielovi skončit líčení,“ řekl Henrymu, když znovu zasunul vysílačku do pouzdra. „Budeš tu v pořádku?“

Henry se ostentativně rozhlédl kolem sebe. „Myslím, že jsem tu poměrně v bezpečí.“

„Hlavně...“

„...se nikde neplet. Já vím.“ Henryho úsměv prošel další proměnou, když sledoval, jak Tony odbíhá k nejvzdálenějšímu ze tří přívěsů patřících studiu. Navzdory piercingu v obočí působil – lepší výraz pro to nenalézal – kompetentním dojmem. Jako by přesně věděl, co dělá. Právě na tohle se Henry chodil při nočních natáčeních dívat – jak Tony žije život, který si zvolil, a jak se mu to daří. Trochu mu to usnadňovalo přerušování vazeb.

Ne že by je ovšem ve skutečnosti doopravdy *přerušil*.

Přerušování vazeb nepatřilo k věcem, které by Henry zvládal zvlášť dobře. Nebo, abychom byli upřímní, o které by se vůbec pokoušel.

Ale v rámci této malé části noci mohli oba předstírat, že není nic víc než přítel, kterým se jevil být.

Předstírat.

Vydělával si na živobytí psaním onoho druhu knih, které umožňovaly ženám – a sem tam i nějakému muži – na čtyřech stech stránkách předstírat, že žijí životy plné romantiky a dobrodružství, ale tohle, tyto obrazy, zachycené, upravené a následně předhozené masám jakožto umění, tohle bylo předstírání bez fantazie. On nikdy nemusel žádné BMW doopravdy vyhodit do vzduchu, aby si jeho čtenáři mohli představit automobilovou nehodu.

Televize způsobuje zakrňování fantazie.

Ohrnul horní ret a sledoval, jak režisér ukazuje kameramanovi úhly záběru exploze.

Televize coby náhražka kultury.

Ucítil na sobě zkoumavý pohled cizích očí, otočil se a stanul tváří v tvář ženě středního věku stojící u stolku s občerstvením, svírající oběma rukama kelímek s kávou a upírající pohled do jeho tváře. Z jejího výrazu bylo možné vyčíst otázku: *Co jsi zač?*

Henry si znovu nasadil všechny masky, a teprve když z jeho tváře nevyzařovalo absolutně žádné nebezpečí, zase se odvrátil. Žena byla pouze zvědavá, nikoliv vyděšená, a brzy snadno přesvědčí sama sebe, že se ve skutečnosti ptala: *Kdo jsi?* Nikoliv: *Co jsi?* K žádné škodě nedošlo, ale bude si muset dávat větší pozor. Tony měl pravdu. *Všichni* byli dnes v noci docela nervózní.

Rozšířilo se mu chřípí, jak zapátral v nočním vzduchu. Necítil nic kromě...

„Hej, Henry!“

...chemického zpomalovače hoření.

„Tohle je Daniel. Je to náš koordinátor kaskadérů a dnes večer nabourá támhleto auto.“

Henry stiskl nabídnutou ruku plnou mozolů a zjistil, že si prohlíží muže nepřilíš převyšujícího jeho metr šedesát dva. Vzhledem

k tomu, že Tony měl metr sedmdesát, nemohl kaskadér měřit více než metr šedesát pět. Což nebylo přesně to, co Henry očekával.

„Daniel také zaskakuje při nebezpečných scénách za Masona a Leeho,“ pokračoval Tony. „Tihle dva se spolu v jedné explozi nevyskytnou skoro nikdy.“

„Celé oddělení tvořím prakticky sám,“ připustil Daniel a s úsměvem si shrnul z tváře kus zamotané paruky. „Nemůžeme si dovolit vyhodit je do vzduchu současně. Tony říká, že jste spisovatel. Televize?“

„Romány.“

„Beze srandy? Moje žena kdysi psala pornopovídky, ale dneska se dá najít na netu všechno zdarma a už v tom nejsou žádné peníze, takže začala dělat zase reklamy. Když mě teď oba omluvíte, budu se muset postarat o to, abych přežil dnešní ohňostroj.“ Gestem ruky se s nimi rozloučil a přeběhl ulici k zaparkovanému BMW.

„Vypadá jako milý chlapík,“ řekl Henry tiše.

„To taky je.“

„Na netu se dá zdarma stáhnout porno?“

Tony vyprskl a lehce Henryho dloubl do žeber. „Nech toho.“

„Takže co se bude dít?“

„Daniel, který dnes hraje zloděje aut...“

Henry přivřel oči a nevěřicně hleděl na druhou stranu silnice. „Právě mu požívá hlavu nějaký vzdálený příbuzný Cthulhu.“

„Tak to zjevně vypadá, když si napustíš dredy zpomalovačem hoření.“

„A ta velikost?“

„Paruka je přilepená k helmě.“

„Děláš si ze mě srandu?“

„Tak mi to aspoň řekl maskér.“ Tonyho pokrčení ramen naznačovalo, že to onen maskér rozvedl podstatně více. „Tak nebo tak projede s bavorákem tenhle úsek silnice, načež prudce strhne volant, aby se vyhnul zjevení zla...“

„Čemu?“

„Myslím, že se scénáristi ještě nerozhodli, co to vlastně je, ale buď bez obav, kluci v postprodukci to nakonec vždycky nějak vyřeší.“

„Co mi popravdě dělá větší starosti, je, že ten váš upíří detektiv jezdí v BMW.“

„No, po dnešním večeru už nebude, takže je to v pohodě. Tak tedy, Daniel prudce strhne volant, aby se vyhnul zjevení zla, auto se převrátí, otočí se na střechu, a bum!“

„Auta zase tak snadno nevybuchují.“ Henryho bledá ruka načrtla v noční tmě pochybovačné gesto, zatímco Daniel vklouzl za volant.

„Exploze dělají lepší filmy.“

„To nedává žádný logický smysl.“

„Už to začínáš chápat.“ Tonymu se na chvíli rozhostil ve tváři nepřítomný výraz, pak se sehnul a zvedl hasicí přístroj, který si předtím položil k nohám. „Zdá se, že to budeme moci sjet.“

„A ty jsi...“

„Já popravdě nebudu během natáčení dělat nic, ale protože cestu blokuje jízdni policie, jsem členem bezpečnostního týmu. A pokud to nemáš v plánu hlásit odborům...“

„Já už se s těmi vašimi odbory nestýkám tak často jako kdysi.“

Cítil, jak na něj Tony hledí, ale nespustil oči z auta.

„Ty máš dneska ale divnou náladu. Je to...?“

Henry zavrtěl hlavou, aniž ho nechal otázku dokončit. Nevěděl, čím to je.

Nebyl si úplně jistý, že za tím je vůbec něco.

Nervozita.

Všichni byli nervózní.

Auto zacouvalo.

Mladá žena oznámila začátek natáčení a klapla před bližší ze dvou kamer jakousi dřevěnou deskou. Asi patnáct lidí včetně

Tonyho vykřiklo: „Jedem,“ aniž pro to Henry dokázal v tu chvíli nalézt jakýkoliv důvod, protože režisérův hlas bylo všude slyšet naprosto zřetelně.

Auto začalo nabírat rychlost.

Až to sestříhají, bude to vypadat, jako by se řítilo po Nábřežní ulici. Vzhledem k tomu, že ho Daniel řídil tak, aby se nabouralo, jelo opravdu dost rychle.

Zaskřípění brzd těsně předtím, než se vnější kola stočila a najela na rampu.

Tony pevněji sevřel hasicí přístroj a připravil se na náraz, i když věděl, že tam nic není.

Nic není.

Až na...

Na druhé straně rampy ležela tma.

Což byl opravdu bystrý postřeh vzhledem k tomu, že byla půlnoc a tma neměla, kam by jinam šla. Jenže... tahle vypadala černější. Jako by noc právě na tomhle místě zhoustla.

Musel jsem vdechnout víc výfukových plynů, než jsem si myslel.

Vzhůru.

Zdálo se, že tma je napůl v autě, třebaže logicky vzato, pokud existovala vůbec nějaká tma, muselo by auto být napůl v ní.

Obrat.

Náraz oceli na asfalt, když vůz dopadne a začne se přetáčet, je vždycky hlasitější, než by kdo čekal. Tony sebou trhl a sykl, když se roztříštilo sklo a BMW se konečně zastavilo, převrácené na střechu.

Plameny.

„Točte dál!“ To byl Pamin hlas. „Arro, co se k čertu děje?“

Žádné plameny tam být neměly, ještě ne.

Daniel nevylezl z auta.

Nemůže se dostat ven, uvědomil si Tony a rozběhl se.

Spíše cítil, než viděl, jak se kolem něj prohnal Henry, a než doběhl ke dveřím řidiče, ozvalo se skřípání pomačkaného kovu

a dveře se otevřely. Klekl si na jedno koleno, nechal Daniela, ať se ho chytí za rameno, a pozpátku ho vy vlekl z auta a pryč od valícího se dýmu.

Když dorazil zbytek bezpečnostního týmu, stál už kaskadér na nohou a mávnutím ruky odmítl další pomoc. Dlouho si auto měřil zkoumavým pohledem, mračil se pod parukou s dredy a pak se viditelně otrásl. „Ty zasrané dveře se zasekly! Všichni zpátky a nechte to bouchnout.“

„Danieli...“

„Nech to plavat, Tony. Jsem v pořádku.“ Odvedl mladíka dál od auta a zvýšil hlas: „Řekl jsem, nechte to bouchnout!“

Exploze byla – stejně jako všechny exploze, které připravovala Arra – dokonalá. Silný záblesk, málo kouře, jasně se rýsující obrys hořícího vozu.

Zlomek vteřiny vzdorovaly stíny plamenům. V následujícím okamžiku se rozprchly.

A další zlomek vteřiny poté se Tony otočil k vraku zády a zjistil, že vedle něj stojí Henry načichlý výfukovými plyny. „Mumlal něco o tom, že na něj cosi sáhlo. Něco studeného.“

„Daniel?“

Upír přikývl.

„Něco na něj sáhlo dřív, než ses k němu dostal?“

Henry pohlédl na své ruce. „Já jsem se ho nedotkl. On ani neví, že jsem tam vůbec *byl*.“

Světlo požáru zbarvilo noc do zlatooranžova až k režisérským monitorům. Zdálo se, že Daniel, s helmou v rukou a krátkými vlasy přilepenými potem k hlavě, vysvětluje Pam, co se stalo. Tony nechal Henryho civět na hořící auto a zamířil ke stolku s občerstvením – aby lépe slyšel.

„...skoro jsem neviděl okraj rampy a pak jsem už neviděl vůbec nic. Myslel jsem, že by to mohla být nějaká divná mlha, jenže když jsem se převrátil, sledovala mě dál.“

„Já jsem nic neviděla.“

„Já jsem taky nic přímo neviděl,“ podotkl Daniel jízlivě.
„O tom tu tak nějak mluvím.“

Tony čekal, až se zmíní o doteku. Neudělal to.

„Nejspíš se mi dostal do očí dým ze zpomalovače hoření.“

„Nejspíš.“

Znělo to jako pakt. Jako dohodnuté vysvětlení.

Protože co jiného by to mohlo být?

Když Daniel odešel, objevila se za Paminým ramenem Arra.
Vypadala vyděšeně.

Ne kvůli Danielovi.

Ne kvůli kaskadérskému kousku, který málem skončil tragicky.

Při pohledu na její výraz by Tony vsadil boty, že zapomněla jak na Daniela, tak na kaskadérčinu.

Pam konečně vykřikla: „Stop!“ Nastoupil Danielův tým s hasicími přístroji a Tony se přistihl, jak si pro sebe tiše mumlá:
„Zjevení zla.“

2

„Tony?“

Zvedl oči a uviděl šotkovskou postavu s obrovským modrým očima, které se pokoušely dívat na něj a současně sledovat veškeré dění uvnitř zvukového studia.

„Ahoj, já jsem Veronika. Jsem nová osobní asistentka. Právě jsem nastoupila. Amy mě poslala, abych ti řekla... och, můj bože, to je Lee Nicholas, že jo? Je to můj... chci říct, že je prostě...“

A šotek klesl na evoluční stupeň dalšího čerstvého zaměstnance, příliš oslněného leskem filmových hvězd, než aby mohl dlouho vydržet – ačkoliv Tony musel uznat, že ji chápe. Lee právě seděl na rohu stolu Raymonda Darka, jednu nohu na podlaze, druhou pohupoval ve vzduchu, stehna těsně obtažená plátěnými kalhotami barvy khaki, a čekal, až se budou točit jeho protizáběry. Tony se ze všech sil snažil nedívat. Už dávno přišel na to, že může okukovat Leeho, nebo může dělat svou práci, ale ne obojí současně.

Zhluboka se nadechl, aby nabral sílu, a otočil se zády ke scéně. „Amy tě poslala, abys mi řekla...?“

„Cože?“ Veroničiny už tak rozšířené panenky se roztáhly ještě víc, jako by se současně snažily pojmout zjevení jménem Lee Nicholas i mnohem všednější postavu člověka, se kterým měla mluvit. Tony jí sice mohl říct, že se jí to nemůže podařit, ale pochyboval, že by ho poslouchala. „Aha. Jasně. Pan Bane tě chce vidět ve své kanceláři...“

Přerušil ji Petrův hlas. „Všichni pryč, prosím! Můžu dostat zvonek?“

Sotva se ozvalo zazvonění, popadl Tony Veroniku za paži, přičemž prsty takřka obepjal její útlý biceps, a jemně ji odvedl od scény. „Pan Bane mě chce vidět ve své kanceláři...?“ mumlal.

„Kvůli včerejší...“

„Ticho, prosím!“

Z Veroničiny tváře se vytratila veškerá barva a Tony musel potlačit zahihňání, když pultucet dalších hrdel zopakoval první polovinu Petrova pokynu tak hlučně, až se jejich hlasy odrážely od zvukotěsných stěn studia. Když byl v práci první den, neodvažoval se po zaznění zvonku skoro ani dýchat a zůstal stát na místě jako obzvláště přihlouplá socha, dokud k němu zezadu nepřistoupil jeden ze zvukařů a nekopl ho do kolena.

Aniž by uvolnil stisk, vlekl ji dále přes terasu, zatímco asistentka režie křikla: „Připravte se, lidi!“

Dvě scény od studia, kde mělo začít natáčení, a stále v pohybu, řekl: „Pan Bane mě chce vidět kvůli čemu?“

„Včerejší...“

„Jedem!“

„...noci.“

Tony si položil prst na rty, zatímco druhý asistent kameramana zavolal klapku.

„Scéna osmá, obraz čtvrtý.“

Jakmile se ozvalo klapnutí, Veronika nadskočila.

„Připravte se!“

A nadskočila podruhé, když Petr zařval: „Akce!“

Utichlo dokonce i mumlání v Tonyho špuntovém sluchátku. Už byli od zvukového studia dost daleko na to, aby se mohli tiše hýbat, takže ji vlekl dále po betonové podlaze, kolem zadních stěn popsaných tajemnými konstrukčními poznámkami a k řadě malých šaten určených pro pomocné herce.

Většina produkčních společností s obdobně omezenými prostory používala k těmto účelům přívěs druhého štábu zaparkovaný nedaleko dveří. Chester Bane odmítal platit za energii nezbytnou pro jeho provoz a místo toho nechal konstrukční tým, aby k zadní stěně narychlo přistavěl řadu kumbálků. Každá nevymalovaná „šatna“ měla rozměry metr osmdesát na metr osmdesát, byla vybavená polstrovanou lavicí, dlouhým zrcadlem, řadou háčků a poličkou. Výsledek se vzhledem příliš nelišil od záchodků na nějakém špinavějším koupališti. K dokonalosti scházela jediná věc: otlučený automat na kondomy.

Tony gestem ruky pokynul Veronice, aby zůstala zticha, a lehce zaškrábal na dveře označené kusem lepicí pásky, na níž bylo nadrápáno jméno *Catherine*.

Dveře se otevřely.

Vylila se z nich temnota.

Tony uskočil a s bušícím srdcem zjistil, že se na něj upírají tázavé pohledy dvou zmatených žen.

Catherinin stín se natáhl od jejích nohou směrem k němu.

Tony zkřivil ústa do úsměvu, ukázal na prstech patnáct minut, přikývl, když kývla ona, a díval se, jak spolu se sebou znovu zavírá dovnitř i stín. Přemýšlel, jestli by neměl něco říct. Něco udělat.

S čím?

Se stíny?

Musím se snažit víc spát. Mávl na Veroniku, aby šla před ním, a stáhl ji zpátky, když málem stoupla na okraj podlahy z tvrdého dřeva – iluzi tvrdého dřeva vytvářel nátěr, ve skutečnosti byla podlaha z překližky. Filmový architekt, který zrovna obkládal krb

napodobeninou lehce lascivních fajánsových dlaždic, se k němu otočil a krátkým, energickým gestem mu ukázal zdvižený palec.

Dnes se s tím setkával celé dopoledne, kamkoliv přišel.

Když kolem sedmé došel k vozu s občerstvením, už více než hodinu se kolem šířila náležitě příkrášlená historka o tom, jak vytáhl Daniela z hořícího auta. Nikdo kolem z toho sice moc nedělal – tedy nikdo kromě Everetta, i když to se považovalo víceméně za samozřejmé – ale většina štábu si našla čas, aby k tomu řekla aspoň něco.

„Ježíši, Tony, to jsi nemohl nechat toho prevíta usmažit? Visím mu padesát babek.“

Za jiných okolností by mu ani tak nevadilo být středem pozornosti, ale on vlastně nic moc neudělal. Jelikož jim nemohl vysvětlit, že to byl Henry, kdo vytrhl zablokované dveře, nezbývalo než doufat, že se objeví něco dalšího, co odvede pozornost všech těchhle přepracovaných lidí zase jiným směrem – a že se to objeví spíše dříve než později.

Právě když došli k východu, červené světlo zhaslo, a jakmile mávl na Veroniku, aby prošla, začaly se mu do ucha opět řinout hlasy.

„...převléct, přeložit, předělat... jedem, lidi, nemáme na to celý den.“

Sundal si z krku mikrofon vysílačky a počkal, až v překotném toku hlasů nastane okamžik ticha. „Adame, tady Tony. Chce mě vidět šéf, ale cestou jsem zaklepal na Catherine. Přepínám.“

Jeho hlava mu zašeptala: *„Brzy.“*

Brzy?

„Jo, to je skvělé.“ První asistent režiséra odvrátil hlavu od mikrofonu a pokračoval ve vlastním tichém rozhovoru, zatímco Tony následoval Veroniku chodbou a tiše jí záviděl, že dokáže projít mezi kostýmy, aniž by se jich dotkla. Kolik mohla mít? Čtyřicet kilo i s postelí? *„Poslyš, Tony, až půjdeš kolem, řekni Everettovi, že Leemu už zase padá ofina a že ho tu potřebujeme.“*

„Rozumím.“ Zastrčil vysílačku do pouzdra, nakoukl do maskérny, aby vyřídil vzkaz, a když se zase vynořil, zjistil, že Veronika na něj čeká a prakticky celá se třese.

„Amy říkala, že tě pan Bane chce vidět okamžitě!“

Tony se zamračil a zavrtěl hlavou. Co jí je? Od chvíle, kdy od ní ten vzkaz dostal, směřoval neustále ke kanceláři. „Jestli se neuklidníš, brzo si uženeš vředy.“

Ač se to zdálo nemožné, roztáhly se její už tak rozšířené panenky ještě víc. „Jsem tu první den!“

„Já ti jenom říkám, že se potřebuješ zklidnit.“

Když se vynořili ven a vstoupili do chaosu kanceláře, Amy vstala, naklonila se přes Rachel, a aniž přerušila hovor, pokynula jim, aby přišli k jejímu stolu. „...přesně tak. Devět set litrů čísla 556. No, na vaší straně hranic to může být šedá jako boky bitevní lodi, ale na té naší je to svěže zelená. Jo, jasně. Díky. Nový dodavatel v Seattlu,“ řekla, když zavěsila. „Charlie zná někoho, kdo by nám mohl dohodit kšeft.“

„Kdo je...?“ začala Veronika.

„Jeden chlapík z montážní čtyry.“ Přelétla pohledem k Tonymu a dodala: „Vítej nám, ó vítězný hrdino! Takže než dozní potlesk, myslíš, že bys mohl spasit kanadskou televizi?“

„Ne.“

„Ještě si to rozmysli. Dobře. Veroniko, vyzvedneš věci z čistírny. Tady máš potvrzenku.“ Amy vrazila nové asistentce do ruky list růžového papíru a sevřela jí kolem něj prsty. „A kdyby po tobě pan Palimpter chtěl, abys něco zacvakala, připomeň mu, že platíme měsíčně, a kdyby chtěl vědět, kde jsou jeho platby za minulé dva měsíce, řekni mu, že jsi jen posel a že tě nemá zastřelit.“

„Je pravděpodobné, že by to udělal?“

„Moc ne.“

„Oni nám to prádlo z čistírny nevozí sami?“ zeptal se Tony a přestal se pokoušet přečíst vzhůru nohama to, co vypadalo jako právnícký dokument.

Amy se ušklíbla. „Už asi dva měsíce ne, ani nevím proč. Jo, a když už budeš venku, vezmi dvě grande caffe americanos, jedno velké mochaccino se skořicí a tři velké nabídky dne, pokud to nebude sulawesi – to bys vzala jen dvě a jednu bez kofeinu. Žádnou paniku. Všechno jsem ti to napsala.“ Zvedla ze stolu proužek papíru přišpendlený ke složce s dokumenty. „Musela jsem to vytisknout trochu drobnějším písmem, ale měla bys to být schopná přečíst.“

„Pokud to nebude sula-co?“

„Sulawesi. Běž! A usmívej se, tohle je zábavní průmysl! Takže...“ Zatímco Veronika běžela ke dveřím, posadila se a smetla si z tváře proužek fialových vlasů, „...pan Bane má u sebe ještě pořád Zeva, což ti dává možnost mi povyprávět, co se včera v noci stalo.“

Tony pokrčil rameny. „Co ti mám povídat? Prostě nejsem na takové situace zvyklý tolik jako Danielův tým, takže jsem zpanikařil jako první.“ Čtyři roky strávené po Henryho boku ho naučily, že nejdůvěryhodnější způsob lhaní obvykle zahrnuje pravdu. „Myslíš, že je bezpečné posílat ji pro kávu? Nepřišla jsi právě takhle o minulého asistenta?“ V odvádění pozornosti byl vždycky dobrý.

„Zkouška ohněm. Jestli zvládne Starbucks v obědové pauze, zvládne... CB Productions, co pro vás můžu udělat? Moment prosím.“ Stiskla tlačítko přidržení hovoru, naklonila se přes stůl a křikla: „Barb, linka tři!“

Z účetní kanceláře se ozvalo slabé: „Díky, zlato.“

„Interkom je zase v háji?“

„Ještě pořád. Škoda, že v tom autě nebyl Lee. Mohl jsi mu dát dýchání z úst do úst.“

„Byla to autonehoda, nikdo se netopil.“

Amy se čtverácky ušklíbla. „No a?“

Než Tonyho stačila napadnout nějaká vhodná odpověď, otevřely se dveře šéfovy kanceláře a vynořil se z nich Zed s hromadou cédéček v rukou.

„Takže?“ otázala se Amy.

„Chce Wagnera.“

„Pod tu kaskadéřinu? Není to trochu... wagnerovské?“

Zev se zazubil. „Vlastně ano.“ Uviděl Tonyho, začervenál se a kývl hlavou ke kanceláři. „Pan Bane říká, že můžeš jít hned dál.“

Praskání v Tonyho vysílače vytvářelo shluky, které takřka připomínaly slova.

„Tony?“

Letmo se dotkl svého špuntového sluchátka, věnoval Zevovi uklidňující úsměv a vykročil ke dveřím. „Vše v pořádku.“

„Když myslíš...“

„To víš, že jo.“ Ne. Možná.

Chesteru Baneovi se dalo přičíst k dobru, že do vlastní kanceláře neinvestoval o nic víc peněz než do kanceláře kohokoliv jiného. Vertikální žaluzie byly staré jako budova sama, koberec, pokrývající podlahu z průmyslových dlaždic, byl toutéž levnou imitací, jakou použili v pracovně Raymonda Darka, a nábytek vylepšila parta kulisáků tak, aby nevypadal jako z Wal-Martu, ale spíše jako od Ethana Allana. Tropické akvárium a tři přeživší rybičky si zahrály dekoraci ve druhé epizodě.

Ne že by na tom nějak záleželo, protože při výšce metr devadesát a váze skoro sto čtyřicet kilo dominoval Chester Bane jakékoliv místnosti, v níž se ocitnul.

Když Tony vstoupil na koberec, pomalu zvedl hlavu.

Jako lev před krmením...

Pokud by ovšem měl nějaký lev výrazně ustupující vlasy a nos, který v průběhu kariéry profesionálního fotbalového hráče poznamenala nejedna zlomenina.

„Tony Foster?“

„Ano, pane.“

Obrovské ruce položené na stole pokrývaly značnou část jeho volné plochy. „Vy jste ten produkční asistent?“

„Ano.“ Tony se přistihl, jak upřeně hledí na šéfovy pečlivě pěstěné nehty, a musel se přinutit, aby odvrátil zrak někam jinam. Od doby, kdy začal pracovat na natáčení *Nejtemnější noci*, se už potkali třikrát nebo čtyřikrát – Tony se nemohl rozhodnout, zda na něj Chester Bane opravdu zapomněl, nebo jestli se ho jen snaží zmást. Pokud to druhé, tak úspěšně.

„Včera v noci jste odvedl dobrou práci.“

„Děkuji.“

„Člověk, kterému to rychle myslí a dokáže zastat svou práci, to může v téhle branži dotáhnout daleko. Hodláte to dotáhnout daleko, Tony Fostere?“

„Ano, pane.“

„Myslete rychle a odvádějte svou práci.“ Tmavé oči pod řídkým obočím se lehce zúžily. „A držte jazyk za zuby, v tom je celý trik.“

Varování? Nebo už uvažuje jako paranoik? *Když jsem až doted nic neřekl, nejspíš s tím už nebudu začínat*, mu připadalo jako velmi nediplomatická odpověď. Tony se tedy spokojil s dalším:

„Ano, pane.“

„Dobře.“ Jeden prst začal vytukávat pomalý rytmus na desce stolu.

Znamenalo to, že může jít?

„Takže. Zpátky do práce.“

Zjevně.

„Ano, pane.“ Tony potlačil nutkání vyjít z místnosti pozpátku, otočil se a vyrazil tak svižným krokem, jak to jen šlo, aby nepůsobil dojmem, že utíká.

Zpátky do produkční kanceláře vešel právě ve chvíli, kdy se z kuchyňky vynořila Arra se světle zeleným hrníčkem v obou rukou. Jejich oči se setkaly.

A hlas v jeho uchu vydechl jméno, které tak docela nezachytil.

Co to...? Tony poklepal prstem na špuntové sluchátko a předklonil se, aby si na vysílače upravil nastavení hlasitosti, zatímco

neprěstával uvažovat, odkud sakra ten sotva slyšitelný hlas vychází. Nejspíš chytal šumy z cizí frekvence.

Když se znovu narovnal, byla Arra pryč.

„TONY? KDE JE SAKRA TA CATHERINE?“

Jelikož se Adamův nezaměnitelný řev odrážel ozvěnou od vnitřních stěn jeho lebky, prudkým pohybem zase stáhl hlasitost na minimum. „Už mířím zpátky na scénu, vyzvednu ji cestou.“

Když šel kolem jejího stolu, zvedla Amy oči od fotokopírky. „Co šéf chtěl?“

„*Hodláte to dotáhnout daleko, Tony Fostere?*“

„Pravdu?“ pokrčil rameny. „Nejsem si jistý.“

Ve dveřích zvukového studia, ustrojený v kompletní masce Raymonda Darka, stál Mason Reed. Když uviděl Tonyho, nadskočil, změnil ten pohyb v přehnaně okázalé gesto a úsečným tónem prohlásil: „Ta holka není na scéně.“

„Adam mi říkal. Hned ji jdu vyzvednout.“

„Šel jsem ji hledat.“

Tony neměl v úmyslu se s ním hádat, přestože bylo zřejmé, že si právě doprával rychlé cigárko – veškeré důkazy se mu tím rozmáchlým gestem rozptýlit nepodařilo. Podle předpisů nesměl ve zvukovém studiu kouřit vůbec, ale celý štáb věděl, že to dělá o každé pauze, kdy nemá dost času na to, aby se mohl vrátit do šatny. Filmové hvězdy přece nebudou postávat v dešti s ostatními závisláky.

Kolem Masonova ega byli všichni v zájmu dodržení rozpisu natáčení zvyklí chodit po špičkách, a tak to z větší části ignorovali, dělali, že mu jeho chatrné výmluvy žerou i s navijákem, a za jeho zády na něj nadávali.

Mason, který si podle všeho myslel, že to nikdo neví, si uchoval pečlivě pěstěnou image sportovce a nekuřáka a dával si

záležet na tom, aby ho občas někdo vyfotil na těch správných sjezdovkách a cyklostezkách.

Herci, ušklíbl se v duchu Tony, zatímco kráčel k šatnám epizodních herců. Všechno, co dělají, dělají tak, aby „přesvědčili diváka“. Ale hlavně se na ně nedívejte, když jsou za oponou.

Zaklepal na překližkové dveře tak, aby jeho klouby dopadaly na pruh lepicí pásky zhruba uprostřed jména Catherine.

Žádná odpověď.

Zrovna se chystal zavolat, když zjistil, že nemá tušení, jak se ve skutečnosti jmenuje. Pokud na ni vůbec kdy myslel, byla pro něj prostě Catherine – její skutečnou identitu zcela překryla vedlejší role, kterou hrála. Nečekaně ho to podráždilo, takže vytáhl z kapsy denní rozpis natáčení a stoupl si zpátky do světla – přičemž takřka vrazil do Masona, který ho zjevně sledoval. „Omlouvám se.“

Herec povytáhl koutek úst. „Proč ty dveře prostě neotevřeš?“

„No, mohla by být...“

„Mohla by?“ Jeho tón byl výsměšný a Tony si s jistým zděšením uvědomil, že mladá herečka zanedlouho zaplatí za to, že Masona přistihl ve zvukovém studiu s cigárem. „Je mi jedno, co by mohla být, touhle dobou už *měla být* na scéně a já nehodlám čekat ani o chvíli déle.“ Sevřel prsty kolem levné hliníkové kliky, otočil jednou, pak silněji a nakonec trhl.

Se závanem chladného vzduchu se na podlahu zvukového studia rozlil stín, vytvořil na betonu louži a vsákl do prasklin a nerovností v podlaze.

Hned za ním následovalo tělo.

Byla opřená o dveře, pravou ruku zkroucenou za zády, prsty svírající kliku. Nepřestávala ji svírat, ani když padala směrem dozadu. Chvíli tak visela, potom levné hřebíky povolily, vyjely z dřevotřískové lepenky a dveře se skřípěním kovu o dřevo vypadly z pantů.

Malé nadskočení, když dopadla zátylkem na beton.

Ten pohyb však stačil, aby se rysy její tváře změnily a rozhostil se v nich výraz *nikdo není doma*, znamenající smrt.

Stačil, aby z její tváře vymazal výraz, který nesla před dopadem na podlahu.

Výraz hrůzy.

Vypadala, jako by ji něco vyděsilo k smrti.

Mason se na svou dočasnou hereckou partnerku zamračil.

„Catherine? Vstávej!“

„Je mrtvá.“ Tony zastrčil rozpis natáčení zpátky do kapsy a odpojil si mikrofon.

„Cože? Nebud' směšný, má zemřít až zítra odpoledne.“

„A jmenovala se Nikki Waughová.“ Bylo to jméno, které před chvílí takřka zaslechl v kanceláři. Uvědomil si to už v okamžiku, kdy si ho přečetl na seznamu s hereckým obsazením.

„Jmenovala?“ Mason zněl, jako by se měl každou chvíli sesypat, jako by jeho zadní mozek věděl to, co civilizovanější části odmítaly vzít na vědomí, takže ho Tony radši nechal být. Ona ho realita brzy kousne do zadku.

Ještě že Nikkin stín podle všeho ležel tam, kam patřil.

„Zdá se, že to berete s pozoruhodným klidem, pane Fostere.“

Komisař Elson od Jízdní policie řekl to ‚pane Fostere‘ stejným způsobem, jakým Hugo Weaving říkal v *Matrixu* své slavné ‚pane Andersone‘. Možná nevědomky, ale Tony byl ochotný se vsadit, že to udělal úmyslně – další chlápek v uniformě s megalomanským komplexem. Pokrčil rameny. „Několik let jsem žil na ulici v Torontu. Nebylo to poprvé, co jsem viděl někoho mrtvého. Čtyři nebo pět chudáků tam umrzne každou zimu.“ O dítěti, jehož duši vysál mrtvý egyptský čaroděj, se nemělo smysl zmiňovat.

„Žil jste na ulici? Máte záznam v rejstříku?“

Pochyboval, že se ho na to z právního hlediska směli vůbec

ptát, ale stejně to zjistí, jakmile si ho prověří, tak co. „Drobnosti. Jestli si o tom chcete promluvit s někým z Toronta, zavolejte detektivu-seržantovi Michaelu Cellucimu z oddělení násilných trestných činů. Známe se.“

„Násilná kriminalita nejsou žádné maličkosti, pane Fostere.“

„Já jsem řekl jen to, že mě zná, důstojníku, ne, že mě zabásnul.“

„Hrajete si před námi na chytráka?“

Na to existovala stovka různých odpovědí.

Většina z nich se bohužel *nedala* označit za příliš chytré, takže se Tony spokojil s upřímným, ale nikoliv *příliš* upřímným: „Ne.“

Komisař znovu otevřel pus, ale jeho partnerka ho zarazila. „Tak si to projedeme ještě jednou, co říkáte? Paní Waughová se nedostavila v určený čas na scénu. Šel jste ji vyzvednout a pan Reed vás následoval. Otevřel dveře. Paní Waughová z nich vypadla, přičemž v prstech stále svírala kliku. Dveře byly dokořán a ona upadla na zem. Oznámil jste to Adamu Paelousovi, prvnímu asistentu režie, který to řekl Petru Hudsonovi, režisérovi, a ten zavolal 911. Správně?“

„Jo, tak to bylo.“

„A vy sám jste nezavolal, protože...“

„Ve zvukovém studiu u sebe nikdo nesmí mít telefon.“

Komisařka Danversová zaklapla složku s protokolem a poklepala na její desky koncem pera. „Myslím, že to bude všechno.“ Když Tony začal vstávat, zvedla ruku. „Počkejte, ještě jedna věc.“

Povzdechl si a posadil se.

Lehce se k němu naklonila, opřela se lokty o staříčkový stůl, který si do kuchyňky sehnal personál kanceláře, a řekla: „Takže, chová se Mason Reed vždycky tak namyšleně? Protože to na Raymonda Darka vůbec neseďí.“

Tony na ni hleděl a doufal, že na něm není vidět, co si myslí. Popravdě, nikdy o policajtech neuvažoval jako o lidech, kteří sledují mizerné televizní seriály a které záležitosti kolem celebrit

zajímají stejně jako kohokoliv jiného. Což od něj, jak musel uznat, bylo poměrně hloupé – uniforma a pistole nemusejí nijak souviset s dobrým vkusem a policisté si spíše než kdokoliv jiný pár hodin úniku před realitou u televize rozhodně zasloužili.

Dva chlápci před kamerou, čtyřicet za ní, a všichni se ptají na herce.

Krátká odpověď na otázku komisařky Danversové zněla: *Ano.*

Delší verze: *Většinou. Je to otravný egocentrik.*

Odpověď od někoho, kdo to chtěl v téhle branži někam dotáhnout: „Znáte herce.“ Pokrčil rameny. „Nikdy nepřestanou hrát.“

„Takže jeho prohlášení, že okamžitě věděl, že paní Waughová je mrtvá, máme brát s rezervou?“ Elson zavrčel a vrhl na partnerku netrpělivý pohled. Komisař Elson podle všeho mezi fanoušky *Nejtemnější noci* nepatřil.

Tony znovu pokrčil rameny. „Já ho zase tak dobře neznám. Myslím, že to vědět mohl.“ Každopádně se z prvotního šoku vzpamatoval hodně rychle.

„Vy jste to věděl.“

„Došlo mi to. Jak jsem říkal, já sem už... já jsem už mrtvolu viděl.“ Dvacet minut strávených s policajty, a do jeho řeči se znovu začala vkrádat pouliční mluva. *Ježíši, ještě že tu není Henry.*

„*I když ti možná budu připadat jako profesor Higgins, lidi tě soudí v okamžiku, kdy tě slyší mluvit. Pokud chceš, aby tě brali vážně i ti, kteří mají moc, musíš používat slova a intonaci, jaké používají oni.*“ Henry se otočil a upřel zrak na Tonyho, rozvaleného na pohovce. „Rozumíš?“

„*Jasan. Až na to, že nemám šajn, kdo je to ten Higgins.*“

Do dveří strčil hlavu třetí příslušník Jízdní policie. „Tělo je v pytli. Koroner odjíždí.“ Sjel pohledem k Tonymu a pak zpátky k oběma kolegům. „Už jste skončili?“

„Skončili.“ Elson vstal, Danversová hned po něm. „Kdybychom ještě něco potřebovali, pane Fostere, kontakt na vás máme.“

„Jasně.“ Zůstal, kde byl, dokud neodešli z kuchyně, pak přešel ke dveřím a sledoval je přes kancelář. Začátek jejich rozhovoru propásl, ale konec byl jasně slyšet i přes panující zmatek.

„...a mluvil jsem s tím Lee Nicholasem, co se ti tak líbí.“

„Pacholku. Ověřil sis, jestli má v bradavce piercing?“

„Proč bych to sakra dělal?“

„Protože mi na tom visí dvacet babek.“

A zavřely se za nimi dveře.

Tony usoudil, že je uklidňující, že jistí příslušníci Jízdní policie jsou stejně povrchní jako zbytek světa. To se mohlo hodit – kdyby bylo třeba, věděl, jak si komisařku Danversovou naklonit. Pokud ovšem těch dvacet babek vsadila na to, že Lee piercing má.

Amy mu němými ústy naznačila: *Pohni zadkem, a pojd' sem!* takže poslušně přešel kancelář a zastavil se u jejího stolu. Mezi monitorem a telefonem měla vklíněné grande caffè americano, takže předpokládal, že Veronika, i když ji momentálně nikde neviděl, se z džungle centra Burnaby přece jen vrátila.

„To je skvělé. Děkuji.“ Zavěsila, chvíli se tvářila, jako by ho chtěla vzít za ruku, ale nakonec si místo toho propletla prsty se stříbrnými prsteny. „Jsi v pořádku?“

Zajímavá otázka. „Proč bych neměl být?“ podivil se upřímně.

„Vlastně ani nevím. Možná proto, že jsi našel mrtvolu?“

Jo tak. Pokrčil rameny. „Ve srovnání s mrtvolami, které tu obvykle míváme, nebyla tahle vcelku nic moc.“

„Jak to myslíš, nic moc?“

„Žádné stopy po tesácích, žádný démonický sliz, žádné známky toho, že by se před smrtí pokoušela nacpat si zpátky do břicha šest metrů střev vyrobených z prezervativů plněných omáčkou na špagety...“

„Fuj.“ Amy mu hodila na hlavu kuličku zmuchlaného papíru. „Tahle byla skutečná, ty hnusáku!“

„Jo, to byla.“ Nicméně stejně tak nějak nic moc.